

Anga Mária

Hajnali fény motoz

A kihűlt lámpatesten hajnali fény motoz.
Az éjszaka rettegés-csapdái lassan kiüresednek.
Együtt vagyunk mind a toronyházak zugaiban.
Egyszerre lélegzünk
Félrebillent fejjel mondunk jövőnkre igent.
Az öregek magzatgörbületben várják a hálált,
kicszerélte alattuk az ágyat is az idő,
nekik már mindenből a kisebb is elég.
A falon csorduló pára lüktető vénává dagad,
hidegedik arcunk, mint az ablakszemek,
egy vállrándításra még futja az erőnkéből,
ilyenkor, amikor együtt vagyunk a toronyházak zugaiban,
egyszerre lélegzünk, mint
valami nagy kiáltás előtt.
De saját lakásunkban is lopakodva járunk,
mintha nem lennénk mások, csak idegenek.
Nem találjuk a kedves tárgyakat,
mert mindent rejtegetni kell, magunk elől is.
Várjuk világpolgárrá avatásunkat,
itt, a toronyházak zugaiban,
félrebillent fejjel.

Mikor látlak benneteket...

Mikor látlak benneteket, drága halottaim?
A napraforgók is felétek fordulnak,
a földet nézik.
Elmúlt a harmadnap is -
gyolcstakarótok szorítása már örök marad,
mint szerelmek időtlen fájdalmai.
Nekem még kellett magát a nyár,
madár kopogtat hajnalt ablakomra,
hegytetők, templomtornyok ragyognak,

de már hallom távolról az erdők mormolását,
egyre hangosodó siratóénekek ez.
Éjszaka arra riadtam:
veletek ha találkozom, megismertek-e majd?
Lesztek-e pajtáskodó társaim ott, a sötétben.
Szoktatom magamat a hideghez;
gödörfekete helyet keresek,
ott vackolódom felhőkkel, szelekkel.
Láthatjátok árvaságomat.
Itt állok minden kincsemtől megfosztva.
És várom az eljövendő időt.